

opnuntre Kunst og Videnskab, vil kunne fritage visse bestemte Formuesgjenstande for Afgift, at man kan til Exempel sætte en Præmie paa at have Malerier eller Bøger ved at fritage dem for Skat, men finantzielle, økonomiske Hensyn maa føre til, at al Formue beskattes. — Jeg kan saaledes i Hovedtrækkene fuldstændig slutte mig til det foreliggende Forslag og anser det for et meget godt Forslag, som vil tilvejebringe en Reform, paa hvilken Befolkningen sikkert sætter megen Pris. Jeg indrømmer, at der kan være nogle Vanskeligheder ved dets Udførelse i Praxis. Der er nævnt forskellige Vanskeligheder idag af et æret Medlem, hvis Foredrag jeg beklager, at jeg tilfældigvis ikke har haft Velighed til at høre, og jeg kunde ogsaa nævne adskillige saadanne Ting, som ville give Vanskeligheder og Besynderligheder ved Forslagets Anvendelse; men jeg vil dog overfor flere af de ærede Herrer, der have nævnt saadanne Urimeligheder og Vanskeligheder, der kunne opstaa ved Anvendelsen af Skatten, og nævnt dem som en Kritik imod Forslaget, sige, at en saadan Kritik er mere billig end berettiget; jeg mener dermed, at man kommer nemt til den, at det er en billig Fornøielse, som man siger. Jeg vil spørge de Herrer, der ere fremkomne med en Kritik af denne Art, om ikke disse eller tilsvarende Mømp, Uretfærdigheder, Ubilligheder og Forunderligheder findes ved en hvilken som helst Bestatning. Det er overmaade let at kritisere en Skat; thi det ligger i dens Natur, at den kan ikke eksistere, uden at der begaas Ubillighed og Ulighed. Jeg vil fortrøste mig til overfor hvilken som helst af de bestaaende Skatter, som de Herrer selv kunne udpege, at nævne ligesaa mange og ligesaa store Ubilligheder som dem, der her kunne nævnes om den her forhandlede Skat. Tag f. Ex. Tolden, som jeg antager, at nogle af de ærede Herrer, der have fremsat denne Kritik, maa jette Pris paa. Hvilken Ubillighed klæber der ikke ved Tolden! Hvor urimeligt er det ikke f. Ex., at en Mand skal betale Afgift til Staten, fordi han ryger Tobak! Det er i og for sig meningsløst. Og hvor urimeligt er det ikke, at man skal beskattes høiere, naar man har Kvind og Børn, end naar man ingen har. Er man gift og har mange Børn, saa betaler man jo mere Told end i modsat Fald; men det er i og for sig en Ubillighed. Hvor urimeligt synes det ikke dernæst i mange Tilfælde, at der gjennem Beskyttelsen skal betales store Summer til de forskellige Fabrikanter, som putte dem i Vollen. Tag saa Hartkornsskatten eller Stempelskatten eller hvilken som helst anden Skat, og De ville finde de samme Urimeligheder. En saadan Kritik, hvorved man

benytter saadanne Mømp overfor en Statte- lov, er uberettiget og uretfærdig. Den vilde kun være berettiget under een Forudsætning, den nemlig, at de Herrer, som komme dermed, kunde anvise noget Bedre, at de kunde sige, at det Bestaaende var bedre, eller nævne en anden Skat, der var bedre; men derpaa have idetmindste flere af de Herrer ikke gjort noget Forsøg. Saalænge de derimod anvende en blot negativ Kritik, som bestaar i at paavise Mømp ved en Statte- lov, er en saadan Kritik i og for sig uden større Berettigelse. Medens jeg saaledes i alt Væsentligt kan slutte mig til det foreliggende Forslag og ikke kan erkjende, at den Kritik, der er fremkommen, i Principerne rokker ved Forslaget, maa jeg dog indrømme, at der i Forslagets Enkeltheder er adskillige Punkter, som jeg for mit Bedkommende, og jeg tror her at kunne tale i andre af Forslagsstillernes, idetmindste i en enkelt af mine Medforslagsstilleres Navn, som vi nære en vis Betænelighed ved. Det er navnlig § 14, som handler om Skatteminimum. Jeg tilstaar, at jeg hylder den Anskuelse, at der bør være en vis Eksistentsum, som er fri for Skat, at en Mand, som ikke har Mere, end at han akkurat kan leve, i og for sig bør være skattefri. Smidlertid maa jeg indrømme, og det maa vistnok erkjendes af ærede Medlemmer, at dette Princip at fritage Eksistents- minimum ikke er fulgt af Staten; Staten følger det ikke; ved alle Statskatter, eller ialtfald ved de fleste af dem, beskattes man uden Hensyn dertil. Det er altsaa for saavidt ikke noget Nyt, og jeg har holdt mig for Die — og det har været mit Haab overfor denne Paragraf, og det har været det, som har gjort mig det muligt ikke strax at slippe den —, at der hos dette Thing og iøvrigt ogsaa i det andet Thing har vist sig en stadig Bestræbelse efter at lette, formindste den Byrde, som Statskatterne lægge paa den lavere Befolkning, ophæve saavidt muligt de Skatter, der hvile paa den. Naar der altsaa kunde være Kompensation paa den Maade, at disse Bestræbelser kunde fortsættes og give sig et praktisk Udtryk jærlig ved Behandlingen af Toldloven, saaledes at man kunde opnaa at lette Befolkningens Byrde ved Statsbeskatningen, saaledes at man kunde sige, at den ubemidlede Befolkning ikke har faaet yderligere Paalæg, men at det kun er en Omflytning af Skattebyrden fra Staten til Kommunen, vil jeg ikke have jærlig Betænelighed ved en saadan Kompensation; thi saa blev dette ikke en yderligere Skat, men kun en Overflytning af Skat fra Stat til Kommune, og en saadan vilde jeg anse for i og for sig rigtig; thi medens de ubemidlede Klasser i Befolkningen har forholdsvis